

عنوان مقاله:

اثر شاخص رد پای بوم شناختی در ارزیابی توسعه ی پایدار و راه کار های کاهش مقدار این شاخص با تاکید بر منظر سبز

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی عمران، معماری و شهر سبز پایدار (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

مریم ایاسه - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی فضای سبز، دانشگاه تهران

محمد رضا طاهری - استادیار دانشگاه تهران

محسن کافی - استادیار دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

در قرن بیست و یک تجمع جمعیت گروه های صنعتی، رشد بی رویه ی شهر ها و افزایش جمعیت منجر به تشدید استفاده زمین و منابع طبیعی شد. آثار این پیامدها بر محیط زیست و کیفیت زندگی مردم کاملا مشهود بود. در پی نابسامانی های شدید زیست محیطی و کاهش کیفیت محیط زندگی برنامه ی کار، 21 تحت عنوان منشوری برای آینده در چهاردهم ژوئن 1992 به تصویب اجلاس عمومی رسید. این منشور رهیافتی بود در جهت دست یابی به توسعه ی پایدار در جوامع مختلف برای اندازگیری سطح پایداری، روش های کمی و کیفی مختلفی وجود دارد. یکی از این روش ها، روش رد پای بوم شناختی است شاخص رد پای بوم شناختی (اکولوژیک) یک شاخصی از پایداری است که میزان مصرف انسان و اثر این مصرف را بر محیط زیست ارزیابی می کند سوالی که مطرح میشود این است که چگونه پایداری در توسعه را ارزیابی کنیم آیا توسعه در جهت پایداری جوامع پیش میرود در این پژوهش ضمن معرفی شاخص رد پای بوم شناختی، روش استفاده از این شاخص در محاسبه و ارزیابی کمی توسعه پایدار شود بررسی می و با تحلیل شرایط موجود ایران و نقشه های به ارایه جهانی راهکارهایی برای کاهش میزان شاخص رد پای بوم شناختی که معیاری از توسعه پایدار است پرداخته شده. بررسی ها و نتایج نشان می دهد، عواملی مانند توجه به فضای سبز، تکنولوژی های دوست دار طبیعت، کاهش رد پای انرژی با توجه داشتن به استانداردهای زیست محیطی و غیره عوامل بسیار مهمی در کاهش رد پای انسان بر روی زمین است.

کلمات کلیدی:

پایداری زیست محیطی، جای پای اکولوژیک، فضای سبز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/673696>

